

— Каква жестокостъ, — извика тя възбудено на другитѣ, — искатъ да ни изгорятъ и унищожатъ.

Сребърнитѣ лъжици останаха неподвижни.

— Какво отъ това? — каза една съвсѣмъ спокойно. — Като ни прѣтопятъ, ще станемъ по-звънливи, по-чисти и още по-добри, отколкото прѣди, защото ние сме истински, съвсѣмъ истински сребърни лъжици.

„Истински“, това дървената лъжица, за голѣмо съжаление, не можеше да твърди за себе си. Сама тя много добръ знаеше какво я заплашва и какво ѝ прѣдстои, ако бже хвърлена въ горящата пещъ.

Когато майсторътъ я взе въ ржцѣ, за да я хвърли въ огъня, тя му извика разтреперена:

— Чакай, чакай! драги майсторе, азъ не мога да изтрая горещината. Наистина, и азъ съмъ сжщо така отъ сребро. Това се вижда съвсѣмъ ясно и се чувствува, азъ сжщо така съмъ тежка, като среброто, обаче азъ съмъ отъ особено, съвсѣмъ чистъ видъ сребро, много по-чисто, отколкото всички останали. Ето защо не бива да ме хвъргашъ въ огъня. Тамъ ще изгоря!

— Добрѣ, добрѣ! Това ще видимъ ей сега. — каза майсторътъ и започна да огъва дръжката. Ала каква изненада! Дръжката изпращѣ въ ржцѣтъ му и отъ нея падна една топка олово.

— Аха, — извика майсторътъ, — значи това било проста дървена лъжица! Ето ти история!

Когато оловената топка падна, дървената лъжица стана изведнажъ много лека и се почувства много радостна.

— Ахъ, да! — извика облекчено тя, — да, г-нѣ майсторе, наистина, азъ съмъ дървена лъжица отъ съвсѣмъ просто дърво, желая и за напрѣдъ да си остана пакъ такава. Моля те, майсторе, освободи ме отъ сребърната ми покривка, за да остана пакъ такава, каквато си бѣхъ. Залѣпи ме и отново ме занеси при моитѣ истински сестри въ кухнята, при дървенитѣ лъжици, къмъ които принадлежа, за да имъ кажа колко глупаво е една дървена лъжица да иска да мине за сребърна.

Прѣведе М. П. Михайловъ

